

Κυριακή Γ' Ματθαίου (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Αυγούστου 11, 2017

(Ματθ.ιζ´14-23)

Ύπόμνημα εις τὸν Ἅγιον Ματθαῖον τὸν Εὐαγγελιστὴν
ὁμιλίαν νζ´

α´. Δὲν τὸ γνῶριζαν ἀσφαλῶς ἀπὸ τὶς Γραφές, ἀλλὰ ἦταν ἐρμηνεῖα δική τους καὶ κυκλοφοροῦσε ὁ λόγος αὐτὸς ἀνάμεσα στὸν ἄπειρο λαό, ὅπως καὶ σχετικὰ μὲ τὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ ἔλεγε ἡ Σαμαρείτισσα· Ἔρχεται ὁ Μεσσίας. Ὅταν ἔρθῃ ἐκεῖνος θὰ μᾶς τὰ ἀναγγείλῃ ὅλα. Κι ἐκεῖνοι ρωτοῦσαν τὸν Ἰωάννη· Ὁ Ἡλίας εἶσαι ἢ ὁ προφήτης; Ὅπως εἶπα ὑπῆρχε καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν Ἡλία, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐξηγοῦσαν ὅπως ἔπρεπε. Οἱ Γραφές ἀναφέρουν δύο παρουσίες τοῦ Χριστοῦ αὐτὴν ποὺ ἔχει πραγματοποιηθῆ κι ἐκεῖνη ποὺ θὰ γίνῃ. Αὐτὲς ἐννοοῦσε ὁ Παῦλος ὅταν ἔλεγε· Φάνηκε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτηρία καὶ μᾶς διδάσκει, ἀφοῦ ἀρνηθοῦμε τὴν ἀσέβεια καὶ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ κόσμου, νὰ ζήσωμε μὲ σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ εὐσέβεια. Αὐτὴ εἶναι ἡ μία. Ἄκουσε πῶς φανερώνει καὶ τὴν ἄλλη. Ὅταν εἶπα αὐτά, ἐπρόσθεσε· Καλλιεργῶντας τὴ μακάρια ἐλπίδα καὶ τὴν παρουσία τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ οἱ προφῆτες ἀναφέρουν τὴ μία καὶ τὴν ἄλλη. Τῆς μιᾶς, τῆς δευτέρας, λένε ὅτι πρόδρομος θὰ γίνῃ ὁ Ἡλίας. Τῆς πρώτης πρόδρομος ἔγινε ὁ Ἰωάννης, ποὺ ὁ Χριστὸς τὸν ὀνομάζει Ἡλία. Ὅχι ἐπειδὴ ἦταν ὁ Ἡλίας, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐκτελοῦσε τὸ ἔργο ἐκείνου. Ὅπως ἐκεῖνος θὰ γίνῃ πρόδρομος τῆς δευτέρας, ἔτσι κι αὐτὸς ἔγινε πρόδρομος τῆς πρώτης. Ἀλλὰ οἱ γραμματεῖς δημιουργῶντας σύγχυση σ' αὐτά καὶ κατευθύνοντας στραβὰ τὸν λαό, τοῦ ἀνέφεραν ἐκεῖνη μόνο, δηλαδὴ τὴ δευτέρα παρουσία καὶ ἔλεγαν ὅτι ἂν εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἔπρεπε νὰ προηγηθῆ ὁ Ἡλίας. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ μαθητὲς ρωτοῦν, πῶς ἰσχυρίζονται οἱ γραμματεῖς ὅτι ἔπρεπε νὰ προηγηθῆ ὁ Ἡλίας; Καὶ γι' αὐτὸ κι οἱ Φαρισαῖοι ἔστειλαν στὸν Ἰωάννη καὶ ρωτοῦσαν, ἂν εἶσαι σὺ ὁ Ἡλίας; Πουθενὰ δὲν ἀνέφεραν τὴν πρώτη παρουσία. Ποιὰ εἶναι ἡ λύση ποὺ ἔδωσε ὁ Χριστός; Ὅτι ὁ Ἡλίας θαρθῆ τότε, πρὶν ἀπὸ τὴν Δευτέρα παρουσία μου. Ἀλλὰ καὶ τώρα ἔχει ἔλθει ὁ Ἡλίας. Ἔτσι ἔλεγε τὸν Ἰωάννη. Αὐτὸς ἦρθε σὰν Ἡλίας. Ἄν ζητῆς τὸ Θεσβίτη, ἔρχεται κι ἐκεῖνος. Γι' αὐτὸ κι ἔλεγε. Ἔρχεται ὁ Ἡλίας καὶ θὰ τ' ἀποκαταστήσῃ ὅλα. Ποιὰ ὅλα; Ὅσα ἔλεγε ὁ προφήτης Μαλαχίας. Λέει ὁ προφήτης· Θὰ σᾶς στείλω τὸν Ἡλία τὸ Θεσβίτη ποὺ θὰ συμφιλιώσῃ τὴν καρδιὰ τοῦ πατέρα μὲ τοῦ γιοῦ, γιὰ νὰ μὴν ἔρθω καὶ χτυπήσω καίρια τὴ γῆ. Βλέπετε τὴν ἀκρίβεια τοῦ προφητικοῦ λόγου; Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἐκάλεσε τὸν Ἰωάννη Ἡλία, ἐξ αἰτίας τῆς κοινότητος τοῦ ἔργου, γιὰ νὰ μὴ

νομίσετε τώρα ότι αυτό λέγεται κι από τον προφήτη πρόσθεσε και την παρουσία του με τη λέξη Θεσβίτης. Ο Ίωάννης δεν ήταν Θεσβίτης. Μαζί μ' αυτό θέτει και δεύτερο ύπαινιγμό· Μην έρθω και χτυπήσω καίρια τη γη, αναφερόμενος στη φοβερή δεύτερη παρουσία του. Κατά την πρώτη παρουσία του δεν ήρθε να χτυπήσει τη γη. Δεν ήρθα λέγει για να κρίνω τον κόσμο αλλά για να σώσω τον κόσμο. Το είπε λοιπόν αυτό φανερώνοντας ότι πριν από την παρουσία που περιέχει την κρίση, έρχεται ο Θεσβίτης. Φανερώνει μαζί και την αιτία της παρουσίας του. Με τον έρχομό του θα πείση τους Ίουδαίους να πιστέψουν στο Χριστό και να μη χαθούν όλοι μαζί όταν έρθη. Αυτό θέλει να φέρη στη μνήμη τους και τους λέει· Και θ' αποκαταστήση όλα. Θα διορθώση δηλαδή την άπιστία των Ίουδαίων που θα είναι τότε στη ζωή. Γι' αυτό και μίλησε με περισσή ακρίβεια. Δεν είπε θα συμφιλιώση την καρδιά του γιου με τον πατέρα αλλά του Πατέρα με του γιου. Έπειδή οι Ίουδαίοι ήταν πατέρες των Αποστόλων λέει ότι θα συμφιλιώση με τη διδασκαλία των παιδιών τους, δηλ. των αποστόλων, τις καρδιές των πατέρων τους, δηλαδή, την ψυχή του Ίουδαϊκού γένους.

Σας λέγω ότι ο Ήλιος ήρθε και δεν τον κατάλαβαν αλλά του έκαναν όσα θέλησαν. Έτσι και ο Γιος του ανθρώπου θα κακοπαθήση απ' αυτούς. Τότε κατανόησαν ότι τους είπε για τον Ίωάννη. Δεν τους το είπαν όμως ούτε οι γραμματεῖς, ούτε οι Γραφές. Είχαν γίνει προθυμότεροι και προσεκτικότεροι στα λεγόμενα και γι' αυτό καταλάβαιναν γρήγορα. Από που το κατάλαβαν οι μαθηταί; Τους είχε μιλήσει από προηγούμενα ότι αυτός είναι ο Ήλιος που πρόκειται ναρθῆ. Έδω τους λέει, ήρθε. Κι ότι ο Ήλιος έρχεται και θα τ' αποκαταστήση όλα. Μην απορήσης και μη νομίσης ότι ο λόγος έχει πλανηθῆ, λέγοντας άλλοτε δεν θάρθῆ κι άλλοτε ότι ήρθε. Αληθινά είναι όλα. Όταν λέει ότι έρχεται ο Ήλιος και θα τ' αποκαταστήση όλα, εννοεί τον ίδιο τον Ήλία και την επιστροφή των Ίουδαίων που θα συμβῆ τότε. Όταν λέη, αυτός που θάρθῆ, σύμφωνα με την ταυτότητα του έργου καλεῖ τον Ίωάννη Ήλία. Γιατί και οι προφήτες κάθε επίσημο βασιλιά τον έλεγαν Δαυίδ και τους Ίουδαίους τους έλεγαν άρχοντες των Σοδόμων και γιους των Αιθιόπων, από τη συμπεριφορά τους. Όπως εκείνοι θα γίνουν πρόδρομοι τῆς δευτέρας παρουσίας, έτσι κι αυτός έγινε τῆς πρώτης.

β' . Και δεν τον ονομάζει γι' αυτό μονάχα παντοῦ Ήλία, αλλά για να δείξη πόσο αυτός είναι σύμφωνος με την Παλαιά Διαθήκη, κι ότι κι αυτή ἡ παρουσία συμφωνεῖ με την προφητεία. Γι' αυτό και προσθέτε ότι ἤρθε και δεν τον κατάλαβαν, αλλά του έκαναν ὅ,τι θέλησαν. Τί σημαίνει ὅ,τι θέλησαν; Τὸν έβαλαν στο δεσμοτήριο, τὸν ὕβρισαν, τὸν σκότωσαν, μετέφεραν σὲ δίσκο τὴν κεφαλή του. Έτσι και ὁ Γιος τοῦ ἀνθρώπου θὰ κακοπαθήση ἀπ' αυτούς. Βλέπετε πόσο κατάλληλα τοὺς ὑπενθυμίζει τὸ πάθος, προξενώντας τους πολλὴ ἀνακουφίση ἀπὸ τὰ παθήματα τοῦ Ίωάννη. Καθὼς ἐπίσης και με τὴν ἄμεση ἐπιτέλεση μεγάλων θαυμάτων. Γιατί ὅταν μιᾶ για τὸ πάθος, ἐπιτελεῖ ἀμέσως θαύματα κι ἔπειτα και πρὶν ἀπὸ τοὺς λόγους αὐτούς. Σὲ πολλὰ σημεῖα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ παρατηρήση. Τότε λοιπόν, γράφει, ἄρχισε νὰ δείχνη ὅτι πρέπη νὰ πάη στα Ἱεροσόλυμα και νὰ σκοτωθῆ και νὰ πάθῃ πολλὰ. Πότε

τότε; Όταν ώμολογήθηκε ότι είναι ο Χριστός κι ο Γιός του Θεού. Στο βουνό πάλι, όταν την θαυμάσια τους έδειξε όψη του, τους υπενθύμισε το πάθος, όταν μίλησαν οι προφήτες για τη δόξα του. Όταν διηγήθηκε την ιστορία που διέσωσε ο Ίωάννης πρόσθεσε. Έτσι και ο Γιός του ανθρώπου θα κακοποιηθῆ ἀπ' αὐτούς. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ λίγο, ὅταν ἔβγαλε τὸ δαίμονα, πὺ δὲν μπόρεσαν νὰ βγάλουν οἱ μαθηταὶ του. Καὶ τότε, ὅταν γύριζαν στὴ Γαλιλαία γράφει, ὁ Εὐαγγελιστὴς τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς, ὅτι πρόκειται νὰ παραδοθῆ ὁ Γιός του ἀνθρώπου σὲ χέρια ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν, πὺ θὰ τὸν σκοτώσουν καὶ τὴν τρίτη μέρα θ' ἀναστηθῆ. Αὐτὸ τὸ ἔκαμε, γιὰ νὰ μετριάση τὴν ὑπερβολικὴ λύπη μὲ τὸ μέγεθος τῶν θαυμάτων. Προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ μὲ κάθε τρόπο· ἐδῶ τοὺς παρηγορεῖ ὑπενθυμίζοντάς τους τὸ θάνατο τοῦ Ἰωάννη. Κι ἂν ἔλεγε κάποιος, γιὰτὶ δὲν ἀνάστησε καὶ τώρα τὸν Ἡλία νὰ τὸν στείλῃ, ἀφοῦ τόσα ἀγαθὰ συνεπάγεται ἡ παρουσία του, θὰ ποῦμε ὅτι καὶ τώρα, πὺ νομίζουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Ἡλίας δὲν τὸν ἐπίστευαν. Ἄλλοι, γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς, σὲ λένε Ἡλία κι ἄλλοι Ἰερεμῖα. Καὶ τὸν Ἰωάννη ἀπὸ τὸν Ἡλία μόνο ὁ χρόνος τοὺς χωρίζε. Πῶς λοιπὸν τότε θὰ πιστέψουν; Θὰ τὰ ἀποκαταστήσῃ ὅλα, ὅχι μόνο γιὰτὶ εἶναι γνώριμος, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ θὰ κρατήσῃ ὡς τότε καὶ περισσότερο ἢ δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ εἶναι γιὰ ὅλους λαμπρότερη ἀπ' τὸν ἥλιο. Ὅταν λοιπὸν ὕστερ' ἀπὸ τόση τιμὴ καὶ προσδοκία ἔρθῃ ἐκεῖνος κηρύττοντας τὰ ἴδια μ' αὐτὸν καὶ ἀναγγέλοντας τὸν Ἰησοῦ, θὰ δεχτοῦν πὺ εὐκόλα τοὺς λόγους. Κι ὅταν, λέει, δὲν τὸν κατάλαβαν, ἀναφέρεται καὶ στὰ δικά του. Καὶ δὲν τοὺς ἐνισχύει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μόνο ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπόδειξη ὅτι ἄδικα πάσχει καὶ μὲ τὴ συγκάλυψη τῶν λυπηρῶν μὲ δυὸ θαύματα, τὸ ἕνα πάνω στὸ βουνὸ καὶ μὲ ὅ,τι πρόκειται νὰ γίνῃ. Τ' ἄκουσαν αὐτὰ ἀλλὰ δὲ ρωτοῦν πότε ἔρχεται ὁ Ἡλίας ἀπὸ τὴ λύπη γιὰ τὸ πάθος ἢ ἀπὸ φόβο. Πολλὲς φορὲς ὅταν δοῦνε ὅτι δὲν θέλει νὰ πῆ κάτι καθαρὰ σιωποῦν. Ὅταν ἦσαν στὴν Γαλιλαία τοὺς εἶπε· Σὲ λίγο ὁ Γιός του ἀνθρώπου θὰ παραδοθῆ καὶ θὰ τὸν σκοτώσουν. Ὁ Μᾶρκος σ' αὐτούς τοὺς λόγους προσθέτει· Ἀγνοοοῦσαν τὸ λόγο καὶ ἐφοβοῦνταν νὰ τὸν ρωτήσουν κι ὁ Λουκᾶς, ὅτι ἦταν ἀσαφὴς γι' αὐτούς ὁ λόγος, γιὰ νὰ μὴν τὸν κατανοήσουν καὶ φοβοῦνταν νὰ τὸν ρωτήσουν γι' αὐτὸν. Κι ὅταν ἦρθαν στὸ λαό, τὸν πλησίασε ἕνας ἀνθρώπος πὺ γονάτιζε καὶ τοῦ ἔλεγε· Κύριε, σπλαχνίσου τὸ παιδὶ μου πὺ σεληνιάζεται καὶ ὑποφέρει. Πολλὲς φορὲς πέφτει στὴ φωτιὰ καὶ πολλὲς στὸ νερό. Τὸν ἔφερα στοὺς μαθητάς σου ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν. Ἡ Γραφὴ δείχνει ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ἦταν πολὺ ἀδύνατος στὴν πίστη. Εἶναι φανερὸ ἀπὸ πολλά. Κι ὁ ἴδιος εἶπε βοήθησέ με στὴν ἀπιστία μου. Κι ὁ Χριστὸς διάταξε τὸ δαίμονα νὰ μὴν ξαναμπῆ σ' αὐτόν. Κι αὐτὸς πάλι εἶχε πεῖ στὸ Χριστό· Ἄν μπορῆς· Κι ἂν στάθηκε αἰτία ἡ ἀπιστία του νὰ μὴ βγῆ ὁ δαίμονας γιὰτὶ κατηγορεῖ τοὺς μαθητάς; Θέλει νὰ τοὺς δείξει ὅτι τοὺς εἶναι δυνατὸ νὰ κάνουν πολλὲς θεραπείες ἀκόμα καὶ χωρὶς τὴν πίστη τῶν ἀσθενῶν. Ὅπως ἔφτασε πολλὲς φορὲς ἡ πίστη ἐκείνου πὺ ἔφερνε τὸν ἄρρωστο, γιὰ νὰ προέλθῃ ἡ θεραπεία ἀκόμα· κι ἀπὸ κατώτερο, ἔτσι ἔφτασε πολλὲς φορὲς ἡ δύναμη αὐτῶν πὺ θαυματουργοῦσαν παρὰ τὴν ἀπιστία ἐκείνων πὺ πλησιάζουν. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ φαίνονται στὶς Γραφές. Ὁ Κορνήλιος καὶ οἱ δικοὶ του μὲ τὴν πίστη τους ἀπέσπασαν τὴ χάρη τοῦ Πνεύματος. Στὴν περίπτωση τοῦ Ἑλισσαίου ἀναστήθηκε ὁ νεκρὸς χωρὶς νὰ πιστέψῃ κανεῖς. Κι

αὐτοὶ πάλι πού χάλασαν τὴ στέγη δὲν τὸ ἔκαμαν ἀπὸ πίστη ἀλλὰ ἔτσι τυχαῖα ἀπὸ δειλία. Φοβήθηκαν γι' αὐτὸ πού ἔκαμαν, τὸν ἔρριξαν κι ἔφυγαν. Κι ὁ ἴδιος πού ἔρριξαν ἦταν πεθαμένος. Κι ὁ νεκρὸς σηκώθηκε μόνο ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ ἁγίου σώματος. Εἶναι φανερὸ λοιπὸν κι ἐδῶ ὅτι καὶ οἱ μαθηταὶ ἔδειξαν ἀδυναμία, ὄχι ὅμως ὅλοι, γιατί ἔλειπαν ἀπὸ κεῖ οἱ στῦλοι.

γ'. Ἄς δοῦμε κι ἀπὸ ἄλλη πλευρὰ τὴν ευγνωμοσύνη. Πῶς μπροστὰ στὸ λαὸ μιλάει στὸν Ἰησοῦ κατὰ τῶν μαθητῶν του λέγοντας, ὅτι τὸν ἔφερα στοὺς μαθητὰς σου καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν. Αὐτὸς ὅμως ἀπαλλάσοντάς τους ἀπὸ τὶς κατηγορίες, μπροστὰ στὸ λαὸ, στὸ λαὸ καταλογίζει τὴ μεγαλύτερη ἔνοχη. Ὡ γενεὰ, ἄπιστη καὶ διεστραμμένη, ὡς πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; Δὲν ἀπευθύνεται σ' αὐτὸν μόνο, γιὰ νὰ μὴν τὸν τρομάξει ἀλλὰ σ' ὅλους τοὺς Ἰουδαίους. Γιατὶ ἦταν φυσικὸ ἀπὸ τοὺς παρόντες νὰ σκανδαλισθοῦν καὶ νὰ σκεφτοῦν γι' αὐτοὺς κάτι πού δὲν ἔπρεπε. Κι ὅταν πάλι λέη· Ὡς πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; δείχνει ὅτι ἀποδέχεται τὸ θάνατο καὶ τὸν ἐπιθυμεῖ καὶ ποθεῖ τὴν ἀποδημία του. Καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἡ σταύρωσή του βαρειά ἀλλὰ ἡ ἀπλὴ συμβίωση μαζί τους. Δὲν στάθηκε ὅμως στὶς κατηγορίες. Φέρτε μου τὸν ἐδῶ, προστάζει. Καὶ τὸν ρωτᾷ ὁ ἴδιος πόσον καιρὸ ἔχει στὴν ἀσθένεια. Ὑπερασπίζει τοὺς μαθητὰς κι ἐκεῖνον τὸ φέρνει σὲ ἀγαθὴ ἐλπίδα καὶ νὰ πιστέψη ὅτι θὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ κακὸ. Καὶ τὸν ἀφήνει νὰ σπαραχτῆ, ὄχι γιὰ ἐπίδειξη (εἶχε μαζευτῆ ὁ λαὸς καὶ τὸν εἶχε μάλιστα ἐπιτιμήσει) ἀλλὰ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ πατέρα. Γιὰ νὰ φτάση νὰ πιστέψη τὸ θαῦμα πού θὰ ἀκολοθοῦσε, ὅταν ἔβλεπε ταραγμένο τὸ δαιμόνιο ἀπὸ μόνη τὴν πρόσκλησή του. Κι ὅταν ἐκεῖνος εἶπε «ἀπὸ παιδί» καὶ ἂν μπορεῖς βοήθησέ με, τοῦ λέγει. Σ' ὅποιον πιστεύει ὅλα εἶναι δυνατά. Ἔτσι γυρίζει σ' αὐτὸν πάλι τὴν κατηγορία. Κι ὅταν ἔλεγε ὁ λεπρὸς Ἄν θέλῃς, μπορεῖς νὰ μὲ καθάρῃς, δίνοντας μαρτυρία γιὰ τὴν δύναμή του, τὸν ἐπαίνεσε κι ἐπιβεβαίωσε τὸ λόγο, ἀπαντώντας· «θέλω, καθάρσου». Ὅταν ὅμως αὐτὸς ἐδῶ δὲν εἶπε τίποτα πού ν' ἀξίζη στὴ δύναμή του, λέγοντας· Ἄν μπορῆς, βοήθησέ με, κοίταξε πῶς διορθώνει τὴ διατύπωση, ἐπειδὴ δὲν ἦταν ὅπως ἔπρεπε. Ἄν μπορῆς νὰ πιστέψῃς ἀπαντᾷ, ὅλα εἶναι δυνατά σ' ὅποιον πιστεύει. Νά, τὶ σημαίνει αὐτό. Τόσο πλεόνασμα δυνάμεως διαθέτω, ὥστε μπορῶ νὰ δυναμώσω κι ἄλλους νὰ θαυματουργοῦν. Ὡστε ἂν πιστεύῃς ὅπως πρέπει καὶ σὺ ὁ ἴδιος μπορεῖς νὰ θεραπεύσης κι αὐτὸν κι ἄλλους πολλοὺς. Κι ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ἐθεράπευσε τὸ δαιμονισμένο. Ἄς μὴ δοῦμε τώρα μόνο τὴν πρόνοια καὶ τὴν ἀγαθοποιία του ἀλλὰ ἀπὸ τότε πού παραχώρησε νὰ μπῆ μέσα του τὸ δαιμόνιο. Ἄν δὲν ἦταν ὁ ἄνθρωπος ἀντικείμενο πολλῆς πρόνοιας, θὰ εἶχε χαθῆ ἀπὸ παλιά. Γιατί, λέει, ὅτι καὶ στὴ φωτιὰ τὸν εἶχε ρίξει καὶ στὸ νερό. Καὶ τὸ δαιμόνιο πού τολμοῦσε νὰ τοῦ προξενῆ αὐτὰ, μποροῦσε καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἂν δὲ χαλιναγωγοῦσε ἰσχυρὰ ὁ Θεὸς τὴν τόση μανία του. Ἔτσι καὶ μὲ τοὺς γυμνοὺς ἐκείνους, πού ἔτρεχαν στὶς ἐρημιές καὶ ξεσκίζονταν στὶς κοφτερές πέτρες. Κι ἂν τὸν ἀποκαλῆ σελληνιακὸ μὴν ἀνησυχῆς· ὁ χαρακτηρισμὸς ἀνήκει στὸν πατέρα τοῦ δαιμονισμένου.

Πῶς λοιπὸν ἀναφέρει καὶ ὁ Εὐαγγελιστῆς, ὅτι ἐθεράπευσε πολλοὺς σεληνιακοὺς; Τοὺς ὀνομάζει ἔτσι ἀκολουθώντας τὴ γνώμη τῶν πολλῶν. **Ὁ δαίμονας δηλαδὴ γιὰ**

να διαβάλη τη σελήνη επιτίθεται έναντίον τών ασθενών και τοὺς ἐρεθίζει με τὴν περιφορὰ τῆς σελήνης. Ὅχι πῶς ἐνεργεῖ ἡ σελήνη· γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ· εἶναι δική του ἡ ἐνέργεια γιὰ νὰ διαβληθῇ τὸ ἀστέρι. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπεκράτησε μιὰ σφαλερὴ γνώμη ἀνάμεσα στοὺς ἀνοήτους ἀνθρώπους καὶ καλοῦν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα αὐτοὺς τοὺς ἀρρώστους. Γελιοῦνται ὅμως γιὰτὶ δὲν εἶναι αὐτὸ ἀληθινό. Τότε πῆγαν οἱ μαθηταὶ του ἰδιαιτέρως καὶ τὸν ρώτησαν, γιὰ ποιὸ λόγο δὲν μπόρεσαν αὐτοὶ νὰ βγάλουν τὸ δαίμονα. Μοῦ φαίνεται πῶς ἀγωνιοῦσαν καὶ φοβοῦνταν μήπως ἔχασαν τὴ χάρη, πού τοὺς εἶχε ἐμπιστευθῆ. Γιὰτὶ τοὺς εἶχε δώσει δύναμη νὰ ἐξουσιάζουν τοὺς ἀκαθάρτους δαίμονες. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν ρωτοῦν ἰδιαιτέρως, ὄχι ἀπὸ ντροπὴ, εἶχαν φανερωθῆ στὴν πράξη κι ἦταν περιττὸ πιά νὰ ντρέπωνται τὴν λεκτικὴ ὁμολογία. Ἀλλὰ ἤθελαν νὰ τὸν ρωτήσουν γιὰ μυστικὸ καὶ σπουδαῖο ζήτημα. Κι ὁ Χριστὸς τοὺς ἀπαντᾷ· Γιὰ τὴν ἀπιστία σας. Ἄν ἔχετε πίστη σὰν ἓνα σπόρο σιναπιοῦ θὰ πῆτε σ' αὐτὸ τὸ βουνό· Ἀλλάξε θέση καὶ θ' ἀλλάξη καὶ τίποτα δὲ θὰ εἶναι ἀδύνατο γιὰ σᾶς. Κι ἂν πῆτε σὲ ποιὸ μέρος μετατόπισαν βουνό, θὰ σᾶς ἀπαντοῦσα ὅτι ἐπραγματοποίησαν πολὺ μεγαλύτερα, ἀφοῦ ἀνάστησαν νεκρούς. Δὲν εἶναι ἴσο, νὰ μετατοπίσης βουνὸ καὶ νὰ διώξης τὸ θάνατο ἀπὸ τὸ σῶμα. Ἀναφέρονται ἀργότερα κάποιοι ἄγιοι πολὺ κατώτεροι ἀπὸ κείνους, πού τὸ κάλεσε ἡ ἀνάγκη νὰ μετατοπίσουν βουνά. Εἶναι φανερὸ ὅτι κι αὐτοὶ ἂν ἦταν ἀνάγκη θὰ τὰ μετατόπιζαν. Ἀφοῦ τότε δὲν παρουσιάστηκε ἀνάγκη, ἄς μὴν τοὺς κατηγοροῦμε. Ἐξ ἄλλου κι ὁ ἴδιος δὲν εἶπε, ὅτι θὰ τὰ μετατοπίσετε ὅπωςδὴποτε, ἀλλὰ ὅτι θὰ ἔχετε καὶ γι' αὐτὸ τὴ δύναμη. Κι ἂν δὲν τὰ μετατόπισαν, δὲν εἶναι ἐπειδὴ δὲν μπόρεσαν. Μπόρεσαν ἄλλα μεγαλύτερα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲ θέλησαν, ἀφοῦ δὲν παρουσιάστηκε ἀνάγκη. Ἀκόμα εἶναι φυσικὸ καὶ νὰ ἔχη γίνεи αὐτό, νὰ μὴν ἔχη ὅμως γραφῆ. **Δὲν γράφηκαν ὅλα τὰ θαύματά τους.** Ἦταν σὲ χαμηλότερη πνευματικὴ κατάσταση τότε. Μήπως δὲν εἶχαν τότε μήτε τὴν πίστη αὐτή; Δὲν τὴν εἶχαν κι οὔτε ἦσαν πάντα οἱ ἴδιοι, ἀφοῦ κι ὁ Πέτρος τώρα καλοτυχίζεται κι ὕστερα κατηγορεῖται. Μὰ καὶ ἄλλους τοὺς κατηγορεῖ γι' ἀδυναμία τοῦ νοῦ, ὅταν δὲν κατάλαβαν τὴν παραβολὴ τῆς ζύμης. Ἐδειξαν λοιπὸν καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι οἱ μαθηταὶ ἀδυναμία, **δὲν ἦσαν τέλειοι πρὶν ἀπὸ τὸ σταυρό.** Πίστη ἐδῶ ἐννοεῖ τὴν πίστη τῶν θαυμάτων καὶ ἀναφέρει τὸ σινάπι φανερώνοντας τὴν ἀνείπωτη δύναμή της. Γιὰτὶ ἂν στὸ μέγεθος φαίνεται μικρὸ τὸ σινάπι, στὴ δύναμη εἶναι ἰσχυρότερο ἀπ' ὅλα. Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξῃ λοιπὸν ὅτι **ἡ ἐλάχιστη ἀλλὰ γνήσια πίστη ἔχει μεγάλη δύναμη**, θυμήθηκε τὸ σινάπι. Καὶ δὲν σταμάτησε ἐδῶ μονάχα, ἀλλὰ πρόσθεσε καὶ τὰ βουνὰ καὶ προχώρησε παραπέρα. Τίποτε, εἶπε, δὲ θὰ εἶναι ἀδύνατο γιὰ σᾶς.

δ'. Ἐμεῖς ὅμως ἄς θαυμάσωμε κι ἐδῶ τὴν **ἀπλότητά** τους καὶ τὴ **δύναμη τοῦ Πνεύματος**. Τὴν ἀπλοτήτα γιὰτὶ δὲν ἔκρυσαν τὸ ἐλάττωμά τους. Τὴ δύναμη τοῦ Πνεύματος, γιὰτὶ αὐτοὺς πού δὲν εἶχαν οὔτε ἓνα σπόρο σιναπιοῦ τοὺς δυνάμωνε λίγο λίγο, ὥστε νὰ ἀναβρῦσουν ἀπ' αὐτοὺς πηγὲς καὶ ποταμοὶ πίστεως. Τὸ εἶδος αὐτὸ δὲν βγαίνει παρὰ μόνο με προσευχὴ καὶ νηστεία. Ἐννοεῖ ὅλους τοὺς δαίμονες ὄχι μόνο τῶν σεληνιακῶν. Βλέπετε πῶς ἀπὸ τώρα κάνει μιὰ προκαταβολὴ τοῦ λόγου γιὰ τὴ **νηστεία**; Μὴν θυμηθῆτε τὶς σπάνιες περιπτώσεις, ὅταν μερικοὶ καὶ χωρὶς νηστεία

ἔβγαλαν δαίμονες. Κι ἂν μπορῆ νὰ τὸ πῆ αὐτὸ καὶ γιὰ ἓνα δύο ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐπιτιμοῦν τοὺς δαίμονες, εἶναι ὅμως ἀδύνατο ἐκεῖνο ποὺ πάσχει ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴ μανία του αὐτῆ, ἐνῶ τρώγει ἀπὸ ὅλα. **Ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ τὴ νηστεία ὅποιος ἔχει αὐτὴ τὴ νόσο.** Ἀλλὰ ἂν χρειάζεται ἡ πίστη, θὰ πῆ κανεὶς τὶ χρειάζεται ἡ νηστεία; Χρειάζεται γιὰτὶ μαζὶ μὲ τὴν πίστη δίνει κι αὐτὴ ὄχι λίγη δύναμη. Καλλιιεργεῖ μέσα μας τὴν πνευματικὴ διάθεση, δημιουργεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀγγέλους, μάχεται μὲ τὶς ἀσώματες δυνάμεις. Ὅχι ὅμως κι αὐτὴ μόνη της **πρέπει νὰ προηγήται ἢ προσευχῆ.** Ἄς προσέξωμε πόσα ἀγαθὰ δημιουργοῦν οἱ δύο. Ὅποιος προσεύχεται ὅπως πρέπει καὶ νηστεύει δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολλὰ. Κι ὅποιος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολλὰ δὲ θὰ γίνῃ φιλοχρήματος. Κι ὅποιος δὲν εἶναι φιλοχρήματος εἶναι πῶ κατὰλληλος γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη. Ἀνάλαφρος καὶ φτερωμένος εἶναι ὅποιος νηστεύει καὶ προσεύχεται μὲ φρόνηση, διώχνει τὶς πονηρὲς ἐπιθυμίες, ἐξιλεώνει τὸ Θεὸ, ταπεινώνει τὴν ψυχὴ ποὺ ἐπαίρεται. Γι' αὐτὸ οἱ ἀπόστολοι σχεδὸν πάντα ἐνήστευαν. Ὅποιος προσεύχεται καὶ νηστεύει ἔχει διπλὲς φτεροῦνες καὶ εἶναι ἐλαφρύτερος ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. Οὔτε χασμουριέται οὔτε τευτώνεται οὔτε ἀποναρκώνεται, ὅταν προσεύχεται, ὅπως παθαίνουν οἱ πολλοί. Εἶναι ὀρμητικώτερος ἀπὸ τὴ φωτιὰ, καὶ ἀνυψώνεται ἀπὸ τὰ γήινα. Γι' αὐτὸ εἶναι ὁ καλύτερος ἐχθρὸς ὡς ἀντίμαχος τῶν δαιμόνων. Τίποτε δὲν εἶναι πῶ δυνατὸ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ προσεύχεται γνήσια. Ἄν μιὰ γυναῖκα μπόρεσε νὰ λυγίση κάποιον σκληρὸ ἄρχοντα ποὺ οὔτε Θεὸ φοβόταν, οὔτε ἄνθρωπο ντρεπόταν, πολὺ περισσότερο θὰ πάρῃ μαζὶ του τὸ Θεὸ αὐτὸς ποὺ ἀδιάκοπα μένει κοντὰ καὶ νικᾷ τὰ φαγητὰ καὶ διώχνει τὶς ἀπολαύσεις.

Κι ἂν εἶναι ἀσθενικὸ τὸ σῶμα σου, γιὰ νὰ νηστεύῃς πάντα, δὲν εἶναι ἀσθενικὸ γιὰ τὴν προσευχῆ, οὔτε ἀνίσχυρο στὴ δύναμη τοῦ φαγητοῦ. Ἄν δὲ μπορῆς νὰ νηστεύῃς, μπορεῖς **νὰ μὴν ἐπιδιώκῃς τὴν ἀπόλαυση.** Δὲν εἶναι αὐτὸ μικρὸ καὶ δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴ νηστεία. Ἔχει κι αὐτὸ τὴ δύναμη νὰ συντρίψῃ τὴ μανία τοῦ διαβόλου. Τίποτα δὲν εἶναι τόσο ἀγαπητὸ σ' ἐκεῖνο τὸ δαίμονα ὅσο ἡ ἀπόλαυση κι ἡ μέθη γιὰτὶ αὐτὰ εἶναι ἡ πηγὴ καὶ ἡ μητέρα ὅλων τῶν κακῶν. Μ' αὐτὰ κάποτε ἔρριξε τοὺς Ἰσραηλιῖτες στὴ εἰδωλολατρεία. Μ' αὐτὰ ὠδήγησε τοὺς Σοδομίτες σὲ παράνομες ἐπιθυμίες. Αὐτὴ ἦταν ἡ παρανομία τῶν Σοδώμων. Ζοῦσαν τὴ σπάταλη ζωὴ τους μέσα σὲ ὑπερηφάνεια, καὶ ἀφθονία καὶ πλῆθος ἀγαθῶν. Μ' αὐτὰ ἔφερε στὴ ἀπώλεια ἀμέτρητους ἄλλους καὶ τοὺς παρέδωσε στὴ γέενα. Ποιὸ κακὸ δὲν προξενοῦν οἱ ἀπολαύσεις; Μεταβάλλουν τοὺς ἀνθρώπους σὲ χοίρους κι ἀπὸ χοίρους χειρότερους. Ὁ χοῖρος κυλιέται στὸ βούρκο καὶ τρέφεται ἀπὸ τὴν κόπρη. Μὰ ἐκεῖνος σὲ σιχαμερότερο τραπέζι τρέφεται, ἐπινοῶντας ἀθέμιτες σχέσεις καὶ παράνομους ἔρωτες. Σὲ τίποτα δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ δαιμονισμένο. Τὶς ἴδιες ἀναισχυντίες διαπράττει καὶ ἔχει τὴν ἴδια μανία. Καὶ τὸν δαιμονισμένο τουλάχιστον τὸν σπλαχνιζόμαστε, αὐτὸν ὅμως τὸν ἀποστρεφόμεστε καὶ τὸν μισοῦμε. Μὰ γιὰτὶ τέλος πάντων; Γιὰτὶ ἐκδηλώνει μιὰ μανία ποὺ τὴν διαλέγει ὁ ἴδιος καὶ μεταβάλλει τὸ στόμα, τὰ μάτια, τὴ μύτη τὰ πάντα γενικὰ σὲ ὀχετούς. Κι ἂν κοιτάξωμε στὸ ἐσωτερικὸ θὰ δοῦμε καὶ τὴν ψυχὴ σὰν σὲ χειμῶνα καὶ κρῦο παγωμένη καὶ ναρκωμένη καὶ ἀδύνατη νὰ ὠφελήσῃ τὸ σκάφος -σῶμα ἐξ αἰτίας τῆς υπερβολικῆς τρικυμίας.

Ντρέπομαι ν' αναφέρω τὰ κακὰ πού προξενοῦν σ' ἄνδρες καὶ γυναῖκες οἱ ἀπολαύσεις, τ' ἀφήνω στὴ συνείδησή τους πού τὰ γνωρίζει μ' ἀκρίβεια. Ὑπάρχει πιὸ ἄσχημο πράγμα ἀπὸ γυναῖκα πού μεθᾶ ἢ ἀπλῶς πού παραφέρεται; Ὅσο πιὸ ἀδύνατο εἶναι τὸ πλοῖο, τόσο μεγαλύτερο τὸ ναυάγιο, εἴτε ἐλεύθερη εἶναι εἴτε δούλη. Ἡ ἐλεύθερη διαπράττει ἀπρέπειες στὴ μέση τοῦ θεάτρου πού ἀποτελοῦν οἱ δοῦλες της, ἡ δούλη πάλι στὸ ἴδιο θέατρο μέσα καὶ γίνεται αἰτία νὰ βλασφημοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀνοήτους τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν γίνονται αὐτὰ ἀκούω πολλοὺς νὰ λένε. Νὰ μὴν ὑπάρχη κρασί. Πόση ἀνοησία καὶ παρεξήγηση! Ἄλλοι ἀμαρτάνουν καὶ μεῖς κατηγοροῦμε τὶς δωρεές τοῦ Θεοῦ. Πόση μανία χρειάζεται γι' αὐτό. **Δὲ φταίει τὸ κρασί ἀλλὰ ἡ ἀνηθικότητα ἐκείνων πού τὸ ἀπολαμβάνουν ἄσχημα.** Ἄς ποῦμε λοιπόν· νὰ μὴν ὑπάρχη μέθη, νὰ μὴν ὑπάρχη ἀπόλαυση. Ἄν ποῦμε νὰ μὴν ὑπάρχη κρασί προχωρώντας σιγὰ σιγὰ θὰ ποῦμε νὰ μὴν ὑπάρχη σίδηρο γιὰ τοὺς δολοφόνους. Νὰ μὴν ὑπάρχη νύχτα γιὰ τοὺς κλέφτες, νὰ μὴν ὑπάρχη φῶς γιὰ τοὺς συκοφάντες. Νὰ μὴν ὑπάρχη γυναῖκα γιὰ τὶς μοιχεῖες. Τὰ σβήνομε ὅλα μὲ μιὰ μονοκουδουλιά.

ε. Μὴν κάμετε ἔτσι· αὐτὸ μαρτυρεῖ γνώμη σατανική. Μὴ διαβάλλεται τὸ κρασί ἀλλὰ τὴ μέθη. Κι ὅταν βρῆτε τὸν ἴδιο στὰ καλὰ του ὑπογραμμίστε του ὅλη τὴν ἀσχήμια του. Πέστε του ὅτι τὸ κρασί μᾶς δόθηκε γιὰ νὰ εὐχαριστούμεθα ὄχι γιὰ νὰ ἀσχημονοῦμε. Γιὰ νὰ γελοῦμε ὄχι νὰ μᾶς γελοῦν. Γιὰ νὰ εἴμαστε ὑγιεῖς, ὄχι γιὰ νὰ ἀρρωσταίνουμε. Γιὰ νὰ ἀποκαταστήσωμε τὴν ἀσθένεια τοῦ σώματος, ὄχι γιὰ νὰ καταστρέψωμε τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς. Μᾶς ἔκαμε ὁ Θεὸς τὴν τιμὴ τοῦ δώρου· γιὰτὶ προσβάλλομε τὸν ἑαυτὸ μας μὲ τὴν ἄμετρη χρῆση του; Ἀκοῦστε τί λέει ὁ Παῦλος· Νὰ χρησιμοποῖς λίγο κρασί γιὰ τὸ στομάχι καὶ τὶς συχνές ἀσθένειές σου. Ἄν ὁ ἅγιος ἐκεῖνος παρὰ τὶς συνεχεῖς ἀρρώστιές του, δὲν δοκίμασε τὸ κρασί, ὥσπου τοῦ ἐπέτρεψε ὁ δάσκαλος ποῖα συγνώμη θὰ δοθῆ σ' ἐμᾶς πού μεθοῦμε ἐνῶ ἔχομε τὴν ὑγεία μας; Σ' ἐκεῖνον ἔλεγε νὰ χρησιμοποιεῖ λίγο κρασί γιὰ τὸ στομάχι του. Σὲ καθέναν ἀπὸ σᾶς πού μεθᾶτε, θὰ πῆ χρησιμοποιεῖτε λίγο κρασί γιὰ τὶς πορνείες τὶς συχνές αἰσχρολογίες, γιὰ τὶς ἄλλες κακὲς ἐπιθυμίες πού γεννᾶ ἡ μέθη. Κι ἂν δὲ θέλετε νὰ κάνετε γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀποχὴ ἀπὸ τὸ κρασί, κάνετε τουλάχιστο γιὰ τὴ λύπη καὶ τὴ δυσἀρέσκεια πού προκαλεῖ. Τὸ κρασί μᾶς δόθηκε γιὰ εὐχαρίστηση. Οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, λέει. Σεῖς ὅμως καταστρέφετε κι αὐτὸ τὸ πλεονέκτημά του. Τί εἶδους εὐχαρίστηση εἶναι νὰ μὴ βρίσκεσαι στὸν ἑαυτὸ σου, νὰ ἔχης πολλὲς ἐνοχλήσεις, νὰ βλέπης τὰ πάντα νὰ στριφογυρίζουν, νὰ κατέχεσαι ἀπὸ σκοτοδίνη, νὰ ἔχης ἀνάγκη νὰ σοῦ ἀλείβουν μὲ λάδι τὸ κεφάλι, ὅπως αὐτοὶ πού ἔχουν πυρετό. Αὐτὰ δὲν τὰ λέω σ' ὄλους ἢ μᾶλλον σ' ὄλους. Ὅχι ἐπειδὴ μεθοῦνε ὄλοι, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὅσοι δὲ μεθοῦν δὲν φροντίζουν γιὰ κείνους πού μεθοῦνε. Γι' αὐτὸ κι ἀποτεινομαι πιὸ πολὺ σὲ σᾶς πού δὲ μεθᾶτε. Γιατὶ κι ὁ γιατρὸς ἀφήνει τοὺς ἀρρωστους καὶ μιλᾶ μ' αὐτοὺς πού τοὺς περιποιοῦνται. Σ' ἐσᾶς λοιπόν ἀπευθύνω τὸ λόγο καὶ σᾶς παρακαλῶ ποτὲ νὰ μὴν αἰχμαλωτισθῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ πάθος ἀλλὰ καὶ τοὺς αἰχμαλωτισμένους νὰ ἐλευθερώνετε, γιὰ νὰ μὴ φαίνωνται χειρότεροι ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα. Ἐκεῖνα δὲ γυρεύουν τίποτε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι τοὺς

χρειάζεται. Αυτόι όμως γίνονται πιο άλογοι κι απ' αυτά, με τὸ νὰ ξεπερνοῦν τὰ ὅρια του κανονικοῦ. Πόσο καλύτερα απ' αὐτοὺς εἶναι τὸ γαϊδουράκι καὶ τὸ σκυλί. Καθένα ἀπὸ τὰ ζῶα αὐτά- κι απ' ὅλα τὰ ἄλλα, ἂν θέλουν νὰ φᾶνε ἢ νὰ πιοῦνε γνωρίζουν τὸ ὅριο τῆς αὐτάρκειας καὶ δὲν προχωροῦν πέρα απ' ὅ,τι χρειάζεται. Κι ἂν βαλοῦν πολλοὶ νὰ τὰ στριμώχνουν, δὲν ἀντέχουν νὰ πέσουν στὴν ὑπερβολή. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη λοιπὸν εἶστε κι ἀπὸ τ' ἄλογα χειρότεροι ὄχι κατὰ τὴν κρίση τῶν ὑγιῶν μόνο ἀλλὰ καὶ σᾶς τῶν ιδίων. Ἀπ' αὐτὸ εἶναι φανερὸ ὅτι θεωρήσατε τὸν ἑαυτὸ σας πιο ἀνάξιο ἀπὸ τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ γαϊδουράκια. Γιατὶ τὰ ζῶα αὐτά δὲν τ' ἀναγκάζετε νὰ πάρουν τροφή περισσότερη ἀπὸ τὸ μέτρο. Κι ἂν ρωτήση κανένας, Γιατί, θ' ἀπαντήσετε, Γιὰ νὰ μὴν τὰ βλάψωμε. Γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας ὅμως οὔτε αὐτὴ τὴν πρόνοια δὲν παίρνετε. Ἔτσι θεωρεῖτε τὸν ἑαυτὸ σας κι ἀπὸ κεῖνα πιο μηδαμινὸ καὶ ἀδιαφορεῖτε, ἂν ὑποφέρετε ἀδιάκοπα. Γιατὶ τὴν βλάβη ἀπὸ τὴν μέθη δὲν τὴν ὑποφέρετε μόνο κατὰ τὴν μέρα τῆς μέθης, ἀλλὰ καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν μέρα αὐτή. Κι ὅπως ὅταν περάση ὁ πυρετὸς μένουν τ' ἀποτελέσματά του, ἔτσι κι ἡ μέθη ὅταν περάση ἀφήνει τὴ ζάλη τῆς στοῦ σώμα καὶ στὴν ψυχὴ. Καὶ τὸ ἄθλιο σῶμα κοιτάται παράλυτο, σὰν ναυαγισμένο σκάφος κι ἡ πιο ταλαίπωρη απ' αὐτὸ ψυχὴ, κι ὅταν ἀκόμα τὸ σῶμα ἔχει διαλυθῆ δυναμώνει τὴν τρικυμία, ἀνάβει τὴν ἐπιθυμία κι ὅταν δίνη τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι στὰ λογικὰ τῆς, τότε εἶναι μεγαλύτερη ἢ μανία τῆς. Εἶναι γεμάτη ἢ φαντασία ἀπὸ κρασιὰ καὶ πιθάρια καὶ φιάλες καὶ ποτήρια. Κι ὅπως στὴν περίπτωση τῆς τρικυμίας ὅταν σταματήση, μένει ἢ ζημία πὸν προκάλεσε ἔτσι κι ἐδῶ. Ὅπως ἐκεῖ γίνεται ἀβαρία τῶν ἐμπορευμάτων, γίνεται κι ἐδῶ ἀβαρία απ' ὅλα τὰ σχεδὸν τὰ ἀγαθὰ. Εἴτε σωφροσύνη εὖρη, εἴτε ντροπή, εἴτε σύνεση, εἴτε καλωσύνη, εἴτε ταπεινοφροσύνη, ὅλα τὰ ρίχνει ἢ μέθη στοῦ πέλαγος τῆς παραλογίας. Τὰ ἐπακόλουθα ὅμως δὲν εἶναι ὅμοια πιά. Γιατὶ ἐκεῖ μετὰ τὴν ἀβαρία τὸ σκάφος γίνεται ἐλαφρότερο, ἐδῶ ὅμως βαραίνει περισσότερο. Γιατὶ στὴ θέση τοῦ θησαυροῦ ἐκεῖνου δέχεται ἄμμο κι ἄλμυρὸ νερὸ κι ὅλο τὸ συμφερτὸ τῆς μέθης, πὸν μαζὶ με τοὺς ἐπιβάτες καὶ τὸν κυβερνήτη βουλιάζει τὸ πλοῖο στοῦ λεπτό. Γιὰ νὰ μὴν πάθωμε λοιπὸν αὐτὰ ἄς ἀπαλλάξωμε τὸν ἑαυτὸ μας ἀπὸ τὴν τρικυμία. **Δὲν εἶναι δυνατό νὰ δοῦμε βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὅταν ἔχωμε παραδοθῆ στὴ μέθη.** Μὴν ξεγελιέστε, λέει, οὔτε μέθυστοι, οὔτε ὑβρισταὶ δὲ θὰ κληρονομήσουν τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τί ἀναφέρω τὴ βασιλεία; Τὸ πάθος τῆς μέθης οὔτε τὰ παρόντα δὲ μᾶς ἀφήνει νὰ δοῦμε. Γιατὶ ἡ μέθη μετατρέπει τὶς ἡμέρες μας σὲ νύχτες καὶ τὸ φῶς σὲ σκοτάδι. Καὶ με τὰ μάτια ἀνοιχτὰ δὲ βλέπουν οἱ μεθυσμένοι μήτε αὐτὰ πὸν εἶναι μπροστὰ στὰ πόδια τους. Καὶ δὲν εἶναι τὸ φοβερὸ αὐτὸ μονάχα. Μαζὶ μ' αὐτὰ ὑποφέρει κι ἄλλη τιμωρία βαρύτατη, στενοχώριες παράλογες, νεῦρα, ἀδιαθεσίες, περίγλω χλευασμὸ ἀδιάκοπο. Γιὰ ποιά συγνώμη εἶναι ἄξιοι αὐτοὶ πὸν διαπερνοῦν τὸν ἑαυτὸ τους με τέτοια δεινά; Γιὰ καμμιὰ. Ἄς ἀποφύγωμε λοιπὸν τὸ πάθος, γιὰ νὰ κερδίσωμε καὶ τὰ ἐδῶ καὶ τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ με τὴ χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα κι ἡ δύναμη μαζὶ με τὸν Πατέρα καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<http://alopsis.gr>

(Μητροπολίτου Τρίκκης και Σταγών Διονυσίου, "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον", Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969, σελ.228-241)

(Πηγή ηλ. κειμένου: kirigmata.blogspot.com)